

Het verhaal *De vijf apen* is gebaseerd op een onderzoek van G.R. Stephenson in het jaar 1967

Illustraties: Guusje Slagter

Opmaak: Teo van Gerwen Design

www.guusjeslagter.nl

www.aerialmediacom.nl

www.facebook.com/Aerialmediacompany

ISBN 978-94-026-0157-2

NUR 770

© 2017 Tekst en illustraties: Guusje Slagter

© 2017 Nederlandstalige uitgave: Aerial Media Company bv, Tiel

1ste druk

Blijf op de hoogte van het laatste nieuws over onze producten en auteurs!

Schrijf je in op onze nieuwsbrief op www.aerialmediacom.nl.

Aerial Media Company bv

Postbus 6088

4000 HB Tiel

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 Auteurswet 1912, juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB, Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken dient men zich tot de uitgever te wenden.

Inhoud

Brief reeks 1 8

Lutenaren 20

De geheime boodschap 52

Brief reeks 2 56

Het eiland en de gezagsdrager 62

Het eiland en de dochter 82

Brief reeks 3 94

Harmonie 98

De olifanten en de reus 120

Waarom ik dit boek schrijf? Omdat het kan? Nee... Omdat het moet.

Soms heb je van die momenten dat je denkt van... shit.

Ik zat op Station Den Bosch. Ik moest nog vijftien minuten wachten tot mijn trein zou vertrekken en zat redelijk dood in de verte te staren. Op het andere spoor stond een trein, een dubbeldekker. Ik keek ernaar tot een onbekend geluid mijn aandacht naar het uiteinde van een buis naast een wiel trok. Er pleurde water uit en wittigheid die ik al snel identificeerde als wc-papier. Shit... Elke keer – of die vier keren dat ik in mijn treinbestaan naar de wc ben gegaan – is mijn voedsel dus ergens op het spoor geëindigd.

Ik bleef ernaar kijken hoe het goedje op het spoor lag. De trein vertrok en de wielen gingen er één voor één overheen. Shit... De beelden die zich voor me afspeelden, waren zo primitief; we dumpen toch niet meer alles overal en nergens? Of wel? Het ging meteen door mijn hoofd dat dit nu eenmaal is hoe wij in onze maatschappij denken: zolang ik het niet zie, zolang ik er niet meer of nog niet mee geconfronteerd word, bestaat het voor mij niet en hoef ik er dus niets aan te doen...

Dat vind ik rare gedachten. We leven toch allemaal op één wereld? We leven toch niet binnen bepaalde lijntjes? Wereldproblemen heten toch niet voor niets wereldproblemen? Die gaan toch de hele wereld aan? Of hebben wereldproblemen een soort klassensysteem?

Vroeger, als klein kind, vond ik grenzen al iets raars. Ik was heel erg teleurge-

steld toen wij over de grens van Nederland naar België gingen en er alleen maar één bordje was toen mijn moeder zei: “Kijk, zo zie je dat je in België bent!” Ik zat helemaal enthousiast in mijn zitje en keek naar wat mijn moeder aanwees. Ik had al zo lang naar de kaart gekeken en was zo benieuwd hoe België eruitzag! Ik keek naar het bord en een vlag van teleurstelling trof me. Hè?! Is dit alles? Waar is de grote zwarte lijn zoals die op de kaart staat? Waarom is België niet oranje van kleur? Het is precies hetzelfde als Nederland. Is dit echt alles?

Je kan ook geen lijn trekken en zeggen: hier stoppen mijn problemen. Als de tuin van jouw buurman in de fik staat, dan merk jij dat ook. De vlammen stoppen niet bij de heg: “Oh, jongens, omdraaien! Dit is de tuin van Bert (of hoe hij ook heet). Daar mogen we niet komen.” Om het nog realistischer te maken: als er een kernbom afgaat in Rusland, dan merken wij dat hier in ons kleine kikkerlandje. Als de Noordpool smelt, verdwijnen wij voor de helft onder water.

Ik zag de trein weggrijden en dat was het moment dat ik besloot om A) nooit meer in de trein naar de wc te gaan en B) een boek te schrijven om de wereld hopelijk een stukje beter te maken, voor zover dat in mijn macht ligt. Soms denk ik bij mezelf: ja, maar daar kan ik toch niks aan doen, of waar moet ik beginnen? Nou, als we allemaal niet meer shitten in de trein, dan zal er ook geen wit goedje uit komen. Al denk ik niet dat spoorvervuiling ons ergste probleem is, maar het is een begin. Ik geloof dat we, als we allemaal een beetje ons best doen, de wereldproblemen een heel stuk kunnen verminderen.

Ik geloof namelijk in de kracht die ieder van ons uitstraalt en die ook weer wordt opgevangen door de mensen om je heen. Elke persoon heeft zijn eigen kracht, jij dus ook. Met dit boek wil ik tegen het negativisme strijden dat overal om ons heen woekert en zich verspreidt. Door mensen te laten zien, door jóú te laten zien dat jij het verschil al kan maken. Dat jij al één portie wit goedje op het spoor minder betekent. Het verschil hoeft niet groot te zijn, maar als we met zijn allen kleine stapjes zetten, zal de verandering vanzelf groot zijn.

Dus... Laten we beginnen!

Er waren eens
heel veel mensen
op een heel mooie
en toch wel grote
planeet. En ze
leefden nog lang
en gelukkig.
Toch?

Lutenaren

Er was eens een planeet waar alles egaal was. Zo egaal dat het bij zonsondergang net leek alsof je zo de zon in kon lopen. Zo egaal dat je duizenden grasvelden ver kon zien. Alles was precies goed. Het gras was precies groen genoeg en het groeide zelfs overal precies even hoog. Er was ook een precies goed dorpje. Alles stond op de juiste plek en de bomen waren precies hoog genoeg. De huizen stonden precies tegenover elkaar en de daken waren precies even hoekig. De paden ertussen waren precies goed getegeld en kruisten precies goed met elkaar.

Alle inwoners waren precies vriendelijk genoeg tegen elkaar. Het enige waarin ze van elkaar verschilden, was hun uiterlijk, maar hun kleding was precies even mooi en paste precies even goed. Het was ook een dorpje met precies genoeg inwoners. Dit kwam omdat de kinderen van het dorpje Luuten altijd werden geboren tijdens de derde sterrenval van het jaar, zodat ze precies even oud waren. De sterren vielen op de planeet van Luuten en bij elke inslag van een ster hoorde je een kindje geboren worden. En die kinderen groeiden op als precies even lieve, mooie en attente Lutenaren. Tot ze op een dag, als ze precies oud genoeg waren, de energie van hun ster teruggaven aan een precies goede donkerblauwe lucht.

Toch gebeurde er een keer, op een avond, iets anders. Terwijl de Lutenaren precies op tijd aan het eten waren, viel er één ster naar beneden, die zijn energie afgaf. Iedereen ging naar buiten om te kijken wat er gebeurde. Het was een erg verontrustende gebeurtenis, die geen enkele Lutenaar ooit had meegemaakt. De hele avond werd erover

zien aan de horizon. Dus ging hij met flinke pas op weg, óp naar de maan als zijn eindpunt.

Nog nooit was een Lutenaar zo ver van huis geweest, realiseerde hij zich. Nog nooit hadden Lutenaren dit gras onder hun voeten gevoeld. Ook al was hij al een hele tijd aan het lopen, hij kon nog steeds alleen maar grasvlaktes zien. En als hij omkeek, zag hij heel in de verte nog steeds het dorpje Luuten liggen. Nog even doorstappen, dacht hij; ik ben bijna op het punt dat ze me niet meer kunnen zien.

De maan was al verdwenen achter de horizon en het werd langzaam licht. Al gauw zou de ochtendzon op zijn huid schijnen. Dit was de eerste keer dat hij een zonsopgang mee zou maken. Lutenaren stonden altijd pas na zonsopgang op en na zonsondergang gingen ze slapen. Stiekem was hij heel benieuwd hoe die zonsopgang eruit zou zien. Het jammere was wel dat hij dit moment met niemand kon delen. Niemand kon de schoonheid ervan aanschouwen behalve hij, helemaal alleen op de grasvlaktes. Na nog even flink doorstappen keek hij

nog eens om en besloot dat het dorpje ver genoeg weg was om ongezien te gaan zitten.

Het gras waarop hij zat, voelde nog precies zoals Luutens gras. Als hij zijn ogen dicht deed, was het net of hij nooit vertrokken was... of zijn moeder hem ieder moment kon roepen voor het ontbijt... of hij binnen veertien stappen thuis zou zijn... Door een warme streling werd hij uit zijn gedachten gehaald en opende de Lutenaar zijn ogen. Een prachtig schouwspel van kleuren verblindde hem. Zachtjes kneep hij zijn ogen bijna dicht, maar hij moest en zou dit blijven zien. De glans van de zon gleed langzaam over het gras naar hem toe, toen over zijn benen en ervoorbij. Hij voelde liefde, blijdschap, geluk en eenzaamheid, alles tegelijkertijd. Het tafereel van dansende kleuren aan de horizon overweldigde hem. Er waren geen woorden voor, geen gedachten, geen gebaren. Er was even helemaal niets en toch alles.

De zon was al helemaal op toen de jongeman iets naast zich voelde bewegen. Hij schrok op en stond met een sprong overeind. Het was een klein pluizig

Je bent niet waar
je vandaan komt,
je bent de persoon
die je kiest te zijn.

Het zien van anderen
begint bij het zien van
jezelf. Het accepteren van
anderen begint bij het
accepteren van jezelf. Een
andere wereld begint bij
jezelf.